

РЕШЕНИЕ

№ 3644

гр. София, 04.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.04.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **1254** по описа за **2021** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на юрк. Д. Ц., като пълномощник на СТОЛИЧНА ОБЩИНА (СО), срещу РЕШЕНИЕ № 20228910 от 19.10.2020 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 133^{ти} с-в по н.а.х. дело № 13507 по описа за 2018 г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт като постановен при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Поддържа, че по делото е било безспорно установено извършването на нарушение на чл. 18, т. 1 и чл. 35, ал. 1 във вр. с чл. 34, ал. 3 от Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения и градски транспорт на територията на Столична община (НРУПОГТТСО, действала към монета на извършване на нарушението), поради което и счита, че неправилно е отменено оспореното Наказателно постановление (НП). Намира за неправилни изводите на първостепенния съд, че в случая приложение следва да намери Законът за автомобилните превози (ЗАвтП), тъй като регулирането на превоза на пътници на територията на Столична община се осъществява посредством разпоредбите на НРУПОГТТСО, докато ЗАвтП се отнася за междуселищните и международни превози

и е неприложим в такива случаи още повече, че [фирма] няма качеството превозвач, а такива са другите дружества със 100 % общински капитал. В този смисъл счита, че не може да се приеме, че при противоречие по отношение размера на глобата, регламентиран в закона и в наредбата, приложение следва да намери разпоредбата от закона като нормативен акт от по-висока степен. Прави искане да бъде отменено обжалваното съдебно решение и вместо него, по съществото на спора, да бъде потвърдено НП № 327319/12.01.2018 г., издадено от заместник-кмета на СО. В съдебно заседание, моли съда да намали размера на наложената санкция от 200 лева на 50 лева, защото е налице по-благоприятен закон. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – В. О. Т. от [населено място], редовно уведомена за образуваното касационно производство, не се явява, не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

ПРОКУРАТУРАТА на РБългария, представлявана от прокурор Н. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество – НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП № 327319/12.01.2018 г., на основание чл. 53 и чл. 13, буква „б“ ЗАНН, на В. О. Т. е наложено административно наказание - „глоба“, в размер на 200 (двеста) лева за това, че на 23.12.2017 г., в 11.15 часа е пътувала в [населено място] в автобус 305 (инвент. № 3130), констатирано след спирка: Х. посока: Окръжна болница, район М., без редовен превозен документ и отказва да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контрольор по редовността на пътниците, с което е нарушила разпоредбата на чл. 18, т. 1, б. „а“, „б“ и „в“ и чл. 35, ал. 1 във връзка с чл. 34, ал. 3 НРУПОГТТСОТСО.

С обжалвания съдебен акт е ОТМЕНЕНО НП № 327319/12.01.2018 г.

За да постанови този правен резултат, първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: при съставянето на Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и издаването на НП са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила по чл. 42, т. 4 и т.5, респ. чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 ЗАНН, с което е нарушено правото на защита на наказаното лице. Отделно от това решаващият състав е обосновал извод, че в текстовата квалификация е вменено едно нарушение, а цифрово са вменени поне две. По този начин за санкционираното лице е било невъзможно да разбере колко и кои нарушения му се вменяват, съответно да ангажира адекватно защитата си.

Този извод на първостепенният съд се споделя изцяло и от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 133^{-ти} с-в.

Правилен е изводът на СРС, че при съставяне на АУАН, съответно при издаване на НП, са допуснати съществени нарушения на изискванията за тяхната

законосъобразност, установени в чл. 42, т. 5 ЗАНН, респ. в чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН. Съгласно тези норми, както в АУАН, така и в НП, задължително следва да са посочени законовите разпоредби, които са били нарушени.

Неяснота на административното обвинение е некоректното посочване на законните разпоредби, които се твърди, че са нарушени. Както в АУАН, така и в НП е записано, че с поведението си пътникът е нарушил чл. 18, т. 1, б. „а”, „б” и „в” от НРУПОГТТСО. Сочената разпоредба обаче урежда три различни хипотези – по т. 1, б. „а”, „б” и „в”, свързани с различни задължения на пътуващите в градския транспорт, а именно: да притежават редовен превозен документ до слизането си в района на спирката наназемния транспорт или в платената зона на метрото (б. „а”), да предоставят превозния си документ на контролните органи за проверка, а пътуващите с персонализирани карти да показват документ за самоличност при поискване (б. „б”), и да слязат от превозното средство на следващата спирка и да предоставят на контролните органи лична карта/личен паспорт за съставяне на акт за административно нарушение, при констатирано нарушение и отказ за закупуване на карта за еднократно пътуване (б. „в”). В случая не е ясно кое точно задължение е нарушено, което създава и неяснота за какво точно лицето е санкционирано, а това от своя страна съществено нарушава правото му на защита. В случая се касае за нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН, довело до съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаване на Наказателното постановление.

За пълнота на изложението, настоящият съдебен състав намира за необходимо да посочи, че към датата на постановяване на съдебното решение, е в сила Наредба на Столичен общински съвет за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община, приета с Решение № 178 на СОС по Протокол № 51 от 05.04.2018 г. Съгласно чл. 49 във връзка с чл. 47 от същата при пътуване без редовен превозен документ или с нередовен превозен документ и отказ на пътника да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролър по редовността на пътниците, длъжностното лице по контрола съставя акт за установяване на административно нарушение, за което е предвидено наказание „глоба“ в абсолютен размер от 50 лева. Според параграф 1, т. 1 от ДР на новата наредба превозно средство е и автобус. Разпоредбата на чл. 101, т. 1 ЗАвтП, действала към момента на извършване на нарушението и към момента на издаване на процесното НП, предвижда пътник в моторно превозно средство за обществен превоз, който пътува без билет или друг превозен документ, да се наказва с глоба в размер от 10 до 50 лева - за превози по общинските транспортни схеми. Съдът намира за безспорно, че разпоредбата на чл. 49 НРУПОГТТСО противоречи на чл. 101, т. 1 ЗАвтП в частта за размера на предвиденото административно наказание (чл. 15, ал. 3 ЗНА). Санкцията, предвидена в наредбата на СОС е многократно по-висока от законоустановената, поради което е неприложима. Отделно от това, трябва да бъде посочено, че в съответствие с принципите на чл. 3, ал. 1 и ал. 2 ЗАНН, се прилага законът, действащ към момента на извършване на деянието, като ако до влизането в сила на НП, последват различни нормативни разпоредби, се прилага по-благоприятната за нарушителя. Такава, с оглед размера на административното наказание, се явява разпоредбата на чл. 101, т. 1 ЗАвтП, която не е била приложена.

По изложените доводи, настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, при изясняване на фактите

и обстоятелствата по случая, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ №20228910/19.10.2020г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 133^{-ти} с-в по н.а.х. дело № 13507 по описа за 2018 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.